

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 498/2022
06.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Благојевић Даниловић, адвокат из ..., против туженог Клиничко-болничког центра „Звездара“ из Београда, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 975/20 од 08.09.2021. године, у седници одржаној 06.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 975/20 од 08.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1141/18 од 25.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи као незаконито решење о престанку радног односа којим је констатовано да тужиоцу престаје радни однос заснован уговором о раду од 11.11.2008. године, заведено код туженог дана 17.11.2008. године, под бројем ..., са свим припадајућим анексима због повреде радне обавезе, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 975/20 од 08.09.2021. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, у делу става другог изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да га врати на рад и у ставу трећем изреке и у том делу жалба тужиоца је одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке и одбачена тужба тужиоца у делу захтева којим је тражио да се

обавеже тужени да га врати на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време по основу уговора о раду од 17.11.2008. године, са припадајућим анексима, на радном месту ..., одсека ..., службе за Оспореним решењем туженог од 26.01.2018. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због повреда радних обавеза, односно зато што је несавесно и немарно извршавао своје радне дужности и обавезе. Тужиоцу је стављено на терет да је дана ...2017. године, обављајући послове свог радног места, интравенски апликовао лек „Бускопан“ погрешном пацијенту без претходне провере идентитета пацијента, а након нежељеног догађаја исти није благовремено пријавио и обавестио надлежног лекара. Тужени је закључио да му је оваквим поступањем тужиоца нарушен углед и да његове радње садрже све елементе бића повреде радних обавеза, те је донео оспорено решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду сходно члану 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду, у вези члана 13. став 1. тачка 1. и 29. Уговора о раду и члана 3. став 1. тачка 10, 11, 24. и 27. Правилника о дисциплинској одговорности запослених код туженог и тачка 3.15 Процедуре регистравања нежељених догађаја код пацијената.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, Врховни суд је оценио да разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани, те да су судови правилно оценили да описано понашање тужиоца приликом обављања посла, представља повреду радне обавезе прописану одредбама Закона о раду, уговора о раду и општим актима туженог, из којих разлога су правилно одбили тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, 24/05...75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако неавесно или немарно извршава радне обавезе, или ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Одредбом члана 3. Правилника о дисциплинској одговорности запослених код туженог, прописано је да су повреде радних обавеза, због којих послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, неизвршавање или несавесно, немарно и неблаговремено извршавање радних дужности и обавеза (тачка 10), пропуштање радње чиме се омета или онемогућава процес рада или управљања (тачка 11), нестручно или несавесно обављање послова чиме се послодавцу наноси материјална штете или штета

угледу послодавца (тачка 24), недостављање исправа и података на захтев овлашћеног лица код послодавца (тачка 27).

Одредбом члана 3. Процедуре регистравања нежељених догађаја код пацијената предвиђен је опис процеса рада тако да су сви запослени упознати са дефиницијом нежељених догађаја, врстама нежељених догађаја који подлежу пријављивању, као и са самим поступком пријављивања нежељених догађаја (тачка 3.1), као и да се непријављивање нежељених догађаја и нежељених реакција на лек сматра повредом радне дужности (тачка 3.15).

Сагласно наведеним одредбама, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако запослени учини повреду радне обавезе, при чему је терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог на страни послодавца. Полазећи од утврђених чињеница и околности конкретног случаја, као и разлога на којима је засновано оспорено решење о отказу, по оцени Врховног суда постојали су оправдани разлози да се тужиоцу откаже уговор о раду због несавесног и немарног извршавања радних обавеза. У конкретном случају, тужилац је спорном приликом обављајући послове свог радног места погрешно апликовао лек „Бускопан“ пацијенткињи ББ, а да претходно није проверио идентитет пацијента питањем за име и презиме, а затим након нежељеног догађаја исти није пријавио попуњавањем обрасца и обавештавањем надлежног лекара, а на шта је био обавезан Поцедуром идентификације пацијента у здравственој установи, Поцедуром регистравања нежељених догађаја код пацијената и Поцедуром идентификације, анализе и корекције нежељених догађаја код туженог, са чијим садржајем (поменутих аката туженог) је тужилац био упознат. Према наведеним актима идентификација пацијената врши се од тренутка када пацијент затражи медицинску услугу, током хоспитализације, пре извођења дијагностичких и терапијских процедура, па све до отпуста из здравствене установе. Тужилац се по наступању нежељеног догађаја понашао супротно предвиђеним правилима процедуре и наведени догађај није благовремено пријавио попуњавањем обрасца за пријављивање нежељених догађаја у деловима који се односе на конкретан догађај, будући да је имао непосредна сазнања о свим околностима случаја.

Супротно наводима ревизије, кад се стекну законски разлози за отказ, дискреционо је право послодавца да одлучи хоће ли запосленом да откаже уговор о раду, па на правилност оспореног решења туженог не утичу наводи ревизије да други запослени поводом истог догађаја нису сносили никакве последице, те да је таквим поступањем туженог у конкретном случају показан анимозитет према тужиоцу.

Супротно наводима ревизије, Поцедуром регистравања нежељених догађаја код пацијената у члану 1. ставом 3. предвиђено је да се подручје примене ове процедуре односи на поступке запослених у свим клиникама, болницама и службама, који су укључени у процес лечења и неговања, дијагностике и трансфера пацијента код туженог, ставом 4. да је процедуром обухваћен рад доктора медицине, медицинских сестара/техничара, рад руководиоца организационе јединице, рад административних радника и сарадника у Служби плана и анализе, као и рад више медицинске сестре, на нивоу Комисије за унапређење квалитета рада, а ставом 9. предвиђене су врсте нежељених догађаја, па између осталог, и погрешна идентификација пацијента (погрешна етикета или узорак узет од погрешног пацијента, погрешном пацијенту написан рецепт или ординирани лек, погрешном пацијенту написан налог или ординирана трансфузија...), као и погрешно дати лекови и други нежељени догађаји,

док је Процедуром идентификације пацијента у члану 3. тачка 3.6 предвиђено да приликом узимања лабораторијских узорак или извођења неких дијагностичких процедура је потребно поново проверити идентитет пацијента питањем за име и презиме, а чланом 4. исте процедуре, да су за спровођење ове процедуре одговорни лекари, медицинске сестре – техничари и административни радници. Имајући у виду наведене акте туженог (са којима су упознати сви запослени, па и тужилац), правилно су нижестепени судови закључили да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе која се огледа у немарном и несавесном поступању приликом обављања посла, те непоступању по наведеним процедурама, па не стоје наводи ревизије да је приликом доношења побјаних пресуда дошло до погрешне примене материјалног права.

Како је неоснован тужбени захтев за поништај отказа уговора о раду, то је правилно одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Из наведених разлога, с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање, а што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. ЗПП, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер по овом правном леку тужилац није успео.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**